

I Tyskland gik Bevægelsen derimod den modsatte Vej nemlig fra 1099 til 3596. Forhandlingerne om Krigserstatningen var strandet. »Sanctionerne« satte i Værk, saa Tyskland mistede Udbyttet af nogle af dets rigeste Egne, særlig paa Minefelter. Til Understøttelse af de okuperede Landsdeles passive Modstand mod den franske Besættelse, til de Erstatningsbeløb, som Tyskland faktisk udredede og til Ernæringen af den hungrende Befolkning fortsattes Seddelinflationen: ultimo 1918: 22 Milliarder, ultimo 1921: 113 Milliarder, og dette satte naturligvis Varernes Pengepris i Vejret *indenfor Riget*, men det satte samtidig Markens Valutaværdi *udenfor Riget* stærkt ned: i Juli 1920 var Kursen for 100 Mark 16,25 Kroner, men i Januar 1922 2,7 Kr. Marken sank altsaa overfor Udlandspenge med rivende Fart, men i Indlandet sank dens Vareværdi — Købeevne meget langsommere. Altsaa kunde Udlandet, selv under den enorme Dyrtid i Tyskland, gennem de billige købte Mark bringe tyske Varer billigt hjem; og dette var yderligere et Led i Rækken af de prisnedsettende Faktorer, dette, der har faaet Navn af den tyske »Dumping«.

Under denne Prisnedgang for udenlandske Varer og nedsat Købelyst i Indlandet maatte megen indenlandsk Industri holde op.

Hvor voldsomt Depressionen virkede, ses bl. a. paa Arbejdsløshedsstatistikken:

1. Juli 1920	7.787	Arbejdsløse
1. Januar 1921	52.711	—
1. Juli 1921	56.087	—
1. Februar 1922	83.464	—

I Stats. Aarbogs Beregning (1925 S. 124) af Gennemsnitsprocenten af Arbejdsløshedsdage for hver organiseret Arbejder i Aarene 1911 til 1924 viser Aarene 1920 og 21 de højste Tal:

1911	1912	1913	1914	1915	1916	1917	1918	1919	1920	1921	1922	1923	1924
9.5	7.6	7.5	9.9	8.1	5.1	9.7	18.1	10.9	6.1	19.7	19.3	12.7	10.8

For Bankerne var denne Nedgangstid fuld af Vanskelighed og Ansvar. Hvad skulde holdes oven Vand og hvad burde gaa tilbunds og likvidere? Hvilke Debitorer havde Udsigt til at komme over Krisen og hvilke Fordringer maatte afskrives som tabte?